

11. ZÁŘÍ PÁŇED DVAADVACETI LÁŇTY

PondÁŇlÁŇ, 11 zÁŇřÍŇ 2023

Ten den zaÁŇal ÁŇplnÁŇ obyÁŇejnÁŇ, jako kaÁŇdÁŇ jnÁŇ. Zrovna jsem psala nÁŇjakÁŇ ÁŇlÁŇnek o ÁŇivotÁŇ v New Yorku pro jeden ÁŇeskÁŇ ÁŇasopis, a potÁŇebovala k tomu poÁŇÁŇ-dit pÁŇr snÁŇ-mkÁŇ. Tak jsem si pÁŇipravila foÁŇÁŇk, jeÁŇtÁŇ pÁŇed cestou do ulic si udÁŇlala kafe a samozÁŇejmÁŇ pustila televizi. Bylo nÁŇjak kolem devÁŇtÁŇ. V prvnÁŇm okamÁŇíku jsem mÁŇla jsem dojem, ÁŇe dÁŇvajÁŇ- nejspÁŇÁŇ nÁŇjakou ptÁŇkovinu â€“ a ÁŇe zrovna to je z Downtownu? Tak jen tak letmo jsem se na obrazovku koukla, kdyÁŇ vtom uÁŇ jsem slyÁŇela sirÁŇny, kterÁŇ znÁŇly nejen z televize, ale i z ulice! To nebyl film, to byla pravda...

NÁŇco se skuteÁŇnÁŇ stalo! To nebyl ÁŇdnÁŇ science fiction film!

Nejprve jsem tomu nevÁŇmÁŇila, bafla jsem foÁŇÁŇk a sjela vÁŇtahem na ulici. U nÁŇs, cca v prostÁŇedku Manhattanu, se zatÁŇm nic nedÁŇlo, nebylo vidÁŇt nic moc jinÁŇho, ale za chvÁŇli uÁŇ po silnicÁŇch pÁŇestala jezdit auta â€“ to kdyÁŇ byly zavÁŇeny mosty.

A vzduch byl vbrzku plnÁŇ prachu. To â€žsnÁŇenÁŇ- prachuâ€ houstlo, takÁŇe jsem se radÁŇji vrÁŇtila domÁŇ a pak uÁŇ jen vÁŇechno sledovala v televizi za zavÁŇenÁŇmi okny.

InternetovÁŇ servery nezvlÁŇdaly nÁŇpor, televize v pÁŇmÁŇm pÁŇenosu pÁŇihlÁŇ-ÁŇely jednÁŇ z nejvÁŇtÁŇch katastrof americkÁŇch dÁŇjin. MÁŇli jsme puÁŇtÁŇnÁŇ i rÁŇdio, a jen poslouchali, poslouchali a nevÁŇmÁŇili.

HlÁŇsili, ÁŇe nÁŇjakÁŇ letadlo narazilo do budovy SvÁŇovÁŇho obchodnÁŇho centra. Tehdy si jeÁŇtÁŇ vÁŇtÁŇina lidÁŇ- myslela, ÁŇe to byla nehoda.

Co se skuteÁŇnÁŇ dÁŇje, co je to za hrÁŇzu, jsem pochopila aÁŇ o chvÁŇli pozdÁŇjâ€

Na hrozivÁŇ Na hrozivÁŇ ry doutnajÁŇ-cÁŇch mrakodrapÁŇ nejde zapomenout. Bylo to ÁŇivÁŇ, bylo to teÁŇ!

Ten rok jsme se na to osudnÁŇ mÁŇsto nevydali, to aÁŇ napÁŇesrok. A ani nevÁŇte, jak jsem byla rÁŇda, ÁŇe jsme se ten den nevypravili na plÁŇinovanÁŇ vÁŇlet na hamburgere dolÁŇ, na Greenwich Village.

VzpomÁŇnka
na den,

kdy al-Qaeda zaÁŇtoÁŇila na Ameriku d@niela